

2 Kroner, og for en Snderstes og jordløs Huusmands Kone mindst 1 Krone; for alle Andre paa Landet saavel som i Kjøbstæderne bliver at betale efter Taxten for den af de anførte Klasser, med hvilken den Paagjældende nærmest kan sammenfattes; for dem, der nyde Understøttelse af Fattigvæsenet, tilstaaes en Betaling af 1 Krone af Kommunen. Denne Taxt har den største Deel af Amtmændene og Fyfici foreslaaet forhøjet, men man er ikke enig om, hvorledes denne Forhøjelse nærmere skal gennemføres. Nogle have ment, at den nuværende laveste Betaling af 1 Krone bør forhøjes til 2 Kroner, eller at dette i al Fald bør være Tilfældet, naar Betalinger udredes af Kommunen, men at de øvrige Taxter derimod ikke bør forhøjes; Andre mene derimod, at den laveste Taxt ikke bør forhøjes, men derimod de tvende højere Taxter; man er derhos ogsaa uenig om, hvor stor Forhøjelsen bør være, imidlertid er man dog, med ganske enkelte Undtagelser, enig om, at Taxten ikke bør forhøjes til mere end det dobbelte. Naar Enkelte ikke have foreslaaet Taxten forhøjet, da er dette dels begrundet i, at man har ment, at der ikke herved vilde opnaaes nogen væsentlig Fordel for Jordemødrene, idet der allerede nu i Umindelighed ydes dem Betaling udover Taxten navnlig for Gaardmændenes Bedkommende, og en Forhøjelse af Taxten let kunde medføre, at de frivillige Ydelser ophøre, dels i at man har antaget, at en Forhøjelse af den laveste Taxt let kunde blive altfor søjelig for Arbejdsklassen og maafee føre til, at der aldeles ingen Betaling blev ydet. Disse Indvendinger mod en Taxtforhøjelse synes dog ikke at være af afgjørende Betydning; de kom ogsaa til Orde mod den ved Loven af 8. Marts 1856 § 3 indførte Forhøjelse af Taxten (til det Treobbelte af den tidligere Taxt). I de mere velstaaende Egne har det maafee ikke stor Interesse for Jordemødrene, at Taxten forhøjes, i hvilken Henseende man kan henvisse til, hvad der foran er anført om Indtægten for ydet Fødsels-hjælp i søndre sjællandske Fysikat, men i disse Egne er der derfor formentlig ogsaa mindre Trang til forhøjede Indtægter for Jordemødrene; i andre Egne derimod, hvor Befolkningen er mindre velstaaende, vil en Taxtforhøjelse vistnok have større Betydning. Skal dette imidlertid blive Tilfældet, maa Forhøjelsen af Taxten være gennemgaaende, og navnlig ikke blive staaende ved Gaardmændene, og de Huusmænd, der have Jord. Der synes nu heller ikke at kunne rejses nogen væsentlig Indvending mod ogsaa at forhøje Taxten for Sndersternes Bedkommende; naar navnlig henses til, hvorledes Arbejdslønnen i de senere Aar er steget, og naar

henses til, hvorledes der betales for andre Forretningers Udførelse, vil det dog altid blive en forholdsvis lav Betaling, naar der for ydet Fødsels-hjælp gives en Jordemoder 1½ Krone. Taxten vilde herefter for Sndersters Bedkommende forhøjes med 50 pCt., og da Justitsministeriet har anset det for rettest at blive staaende ved den i Lov af 8. Marts 1856 § 3 fastsatte Skala for Taxtens Beregning, har man troet i det Sele at burde foreslaa Taxten forhøjet med 50 pCt. Jordemødrene kunne herefter antages gennemsnitsvis at kunne have en Indtægt af mindst 200 Kroner af deres Praxis, og naar da hertil kommer for de ansatte Jordemødres Bedkommende dels den dem tilkommende Pengeløn dels Naturalpræstationerne, ville deres Indtægter formentlig vise sig om end ikke rigelige saa dog nogenlunde passende. Det Kongelige Sundhedskollegium har for sit Bedkommende ganske tiltraadt det ovenfor anførte Forslag om en Forhøjelse af Taxten, idet det dog tillige ligesom enkelte Fyfici har foreslaaet, at der, naar Fattigvæsenet skulde udrede Omkostningerne ved en Fødsel, burde udredes den samme Betaling, som udredes af Huusmænd, der have Jord; hertil turde der imidlertid efter Justitsministeriets Formening ikke være tilstrækkelig Grund.

I Forbindelse med Taxtforhøjelsen er der efter Justitsministeriets Formening Anledning til at søge ophævet Bestemmelsen i Lov af 8. Marts 1856 § 3 om, at der, naar der benyttes en anden examineret Jordemoder end den i Distriktet med Løn ansatte, til denne skal afgives en Tjerdedel af den fastsatte Betaling, og heri har det oftnævnte Kollegium ogsaa erklæret sig enigt med Justitsministeriet. Den anførte Bestemmelse er neppe længere tidssvarende og er derfor ogsaa foreslaaet ophævet af flere Fyfici. Den synes ikke hyppig at blive bragt til Anvendelse og vækker naar det skeer ganske naturligt Misforstaaelse ikke blot hos de praktiserende Jordemødre men ogsaa hos Befolkningen. Det Tab, som ved sammes Ophævelse vil forarsages de fast ansatte Jordemødre, vil neppe blive stort, og kun i de større og folkerige Distrikter kan Tabet have nogen Betydning, men i disse vil Jordemødrene ogsaa bedst kunne bære det, og det kan heller ikke nægtes, at ved Ophævelsen af den omhandlede Bestemmelse kan en i flere Henseender gunstig Konkurrence lettes. I de smaa og tyndt befolkede Distrikter vil Ophævelsen neppe faa Betydning, medmindre den fast ansatte Jordemoder ikke er stillet til at udføre sin Gjerning, og i saa Fald kan hun ikke beklage sig over Tabet.